

Gosciny Sempé

Prázdniny malého Mikuláša

Prázdniny malého Mikuláša

Prázdniny malého Mikuláša

Pôvodný názov: *Le Petit Nicolas a des ennuis*

© 2014 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie: 1964

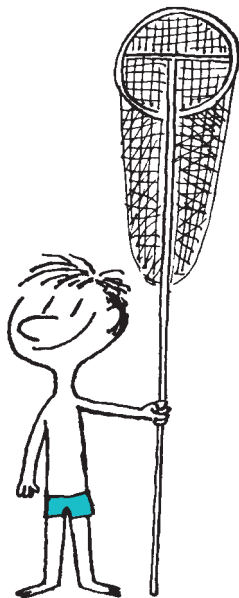
Preklad © Beata Panáková, 2012, 2018

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r.o., 2012, 2019

ISBN 978-80-556-3571-2

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Prázdniny malého Mikuláša

sloart

Mikuláš

Je super!

Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz

Najlepší žiak z triedy
a učiteľkin miláčik,
my ho veľmi radi nemáme.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael

Má píšťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama
Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje na všetkom,
čo poviem.

Učiteľka

Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Bujón

To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

Obsah

Rozhoduje ocko.....	9
Na pláži je fantasticky.....	17
Humorista.....	25
Ostrov vodnej triešte.....	33
Telocvik.....	41
Minigolf.....	51
Hrali sme sa na obchod.....	59
Zasa doma.....	65
Treba byť rozumný.....	75
Odchod.....	83
Držme sa!.....	93
Kúpanie.....	101
Víchrová skala.....	111
Popoludňajší odpočinok.....	119
Nočná hra.....	127
Rybacia polievka.....	135
Krišpín má návštevu.....	143
Spomienky na prázdniny.....	151
Biografie a bibliografie.....	158

Úmorný školský rok sa skončil. Mikuláš si odnášal cenu za výrečnosť, ktorá v jeho prípade bola viac ocenením kvantity ako kvality, a rozlúčil sa so spolužiakmi Aurelom, Rafaelom, Hugom, Kazimírom, Cypriánom, Izidorom, Lotarom a Alojzom. Knihy a zošity sú už odložené a odteraz má v hlave iba prázdniny.

Výber miesta, kam pôjdu dovolenkovať, je v Mikulášovej rodine pomerne jednoduchý, lebo...

Rozhoduje ocko

Každý rok, to znamená vlani aj predvlani, predtým to bolo strašne dávno, to si nepamätám, ocko s mamou dlho diskutujú, kam pôjdeme na prázdniny, až sa napokon mama rozplače a vyhlási, že ona pôjde k svojej matke. Vtedy sa aj ja rozplačem, lebo mám starú mamu veľmi rád, ale nie je u nej pláž. Nakoniec vždy ideme tam, kam chcela ísť mama pôvodne, a nie k starej mame.

Včera po večeri sa na nás ocko prísne pozrel a povedal: „Dobre ma počúvajte! Tento rok žiadna diskusia, rozhodujem ja! Ideme k Stredozemnému moru. Mám adresu peknej nájomnej vilky na Píniiovom pobreží. Dve izby, kuchynka, tečúca voda, elektrina. Nechcem ani počuť o hoteloch s mizernou stravou.“

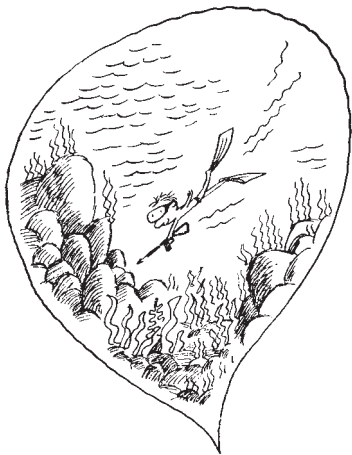
„Výborne, drahý,“ prikývla mama, „myslím, že je to veľmi dobrý nápad.“

„Bezva!“ zväčkol som a začal som obiehať okolo stola. Od rasti som nevedel obsedieť.

Ocko vypeštil oči ako vždy, keď je prekvapený, a povedal: „Áno? Tak to som rád.“

Kým mama odpratávala zo stola, ocko vyhrabal zo skrine potápačské okuliare.

„Uvidíš, Mikuláš, budeme sa spolu potápať a chytať v mori ryby.“

Trochu som sa naľakal, lebo ešte neviem veľmi dobre plávať, viem iba splývať, keď ma položia na vodu. Ale ocko povedal, že sa nemusím báť, že plávať ma naučí, veď v mladosti bol krajským majstrom v plávaní vo voľnom štýle a ešte aj dnes by lámal rekordy, keby mal čas trénovať. „Ocko ma naučí loviť pod vodou,“ pochválil som sa mame, keď sa vrátila z kuchyne.

„To je pekné, chrobáčik,“ odvetila mama, „lenže v Stredozemnom mori vraj už skoro žiadne ryby nie sú, lebo je tam priveľa rybárov.“

„To nie je pravda!“ zvolal ocko a mama ho napomenula, aby jej ne-

protirečil pred dieťaťom, a ešte dodala, že o tom predsa čítala v novinách. A potom sa pustila do pletenia, s ktorým začala už veľmi, veľmi dávno.

„Ale ak tam nie sú ryby, budeme v potápačskom výstroji vyzerať pod vodou ako blázni!“ vravím.

Ocko bez slova odložil potápačské okuliare do skrine. Bolo to mrzuté, ale naozaj, vždy keď sme išli s ockom na ryby, dopadlo to rovnako: nechytily sme vôbec nič. Ocko sa vrátil a vzal si noviny.

„Takže, kde sa vlastne dajú loviť ryby?“ ozval som sa.

„Opýtaj sa mamičky,“ odvetil ocko, „ona je odborníčka.“

„V Atlantickom oceáne, synček,“ vyhlásila mama.

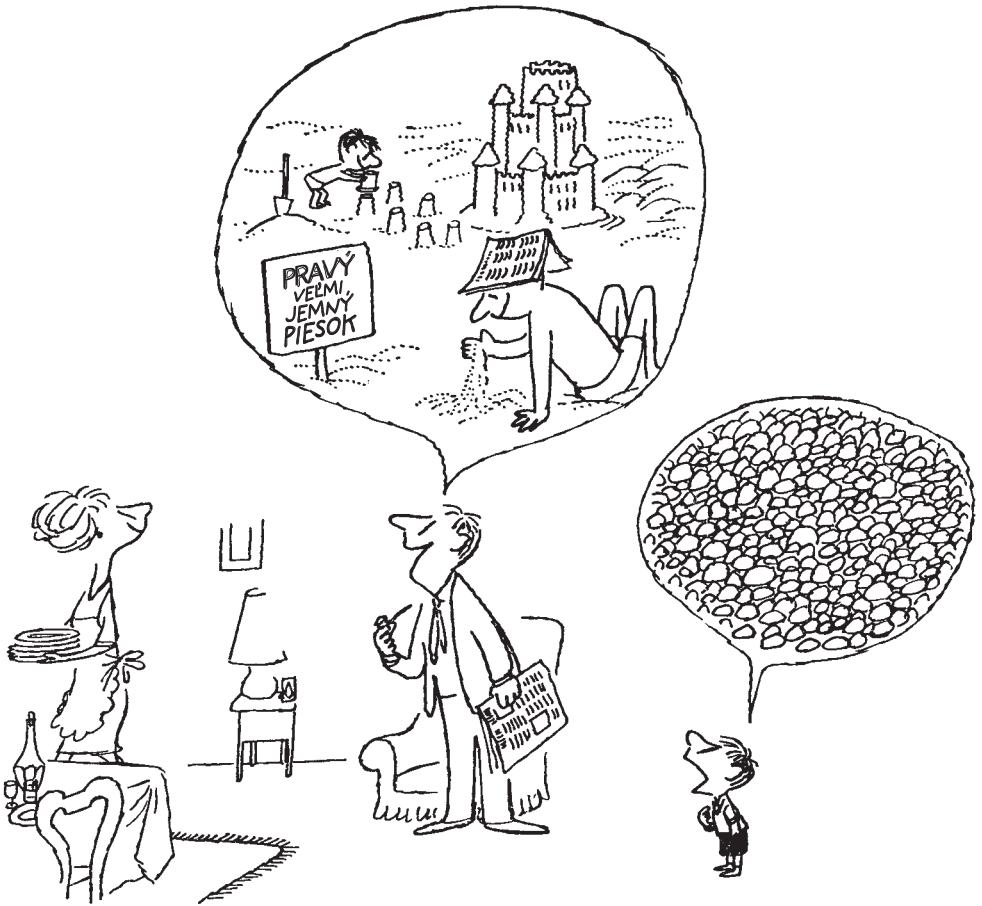
Opýtal som sa, či je Atlantický oceán ďaleko odtiaľ, kam ideme, a ocko mi odvrkol, že keby som sa v škole lepšie učil, nekládol by som také hlúpe otázky. To od neho nebolo spravodlivé, veď v škole sme morský rybolov ešte nepreberali. Ale radšej som nič nepovedal, lebo ockovi zjavne nebolo do reči.

„Mali by sme si spísať zoznam vecí, ktoré budeme potrebovať,“ podotkla mama.

„Ach, nie!“ zvolal ocko. „Tento rok nepôjdeme ako sťahovacie auto. Stačia nám plavky, krátke nohavice, pár tričiek...“

„A hrnce, elektrický kávovar, červená deka a riad,“ doplnila mama.

Ocko nervózne vyskočil, otvoril ústa, ale neprehovoril, lebo mama hovorila namiesto neho: „Dobre vieš, čo nám vraveli Bledurovci, keď si minulý rok prenajali vilku. Namiesto riadu tam boli tri otlčené taniere a dva malé kastróliky, aj to bol je-

den deravý. Všetko potrebné si museli dokúpiť za nehorázne peniaze.“

„Bledur je ťuťmák,“ odsekol ocko, „nevie nič zariadiť.“

„To je možné, ale rybaciú polievku v deravom hrnci nenavrím, aj keby si náhodou priniesol nejaké ryby,“ uzavrela mama.

Ja som sa rozplakal. Bolo by naozaj hrozné ísť k moru, kde nie sú ryby, zatiaľ čo v neďalekom Atlantickom oceáne ich je plno. Mama odložila pletenie, objala ma a povedala, že kvôli nejakým hlúpym rybám nemám byť smutný a že sa mi určite bude páčiť, keď každé ráno uvidím z okna svojej izbičky more.

„Vlastne,“ podotkol ocko, „z tej vilky more nevidieť. Ale je neďaleko, iba dva kilometre. Bola to posledná voľná prázdninová vilka na Píniiovom pobreží.“

„Isteže, drahý,“ prikývla mama a pobozkala ma. Začal som sa hrať na koberci s dvoma guľôčkami, čo som v škole vyhral od Huga.

„A pláž je tam kamienková?“ opýtala sa mama.

„Nie, vážená pani, nič také!“ víťazoslávne zvolal ocko. „Je tam piesková pláž! Jemnulinký piesok! Na celej pláži nenájdeš ani kamienok!“

„Tým lepšie,“ povedala mama. „Aspoň Mikuláš nebude celý čas hádzať žabky do vody. Odkedy si ho to naučil, je žabkami priam posadnutý.“

Znova som sa dal do plaču, lebo hádzať žabky ma fakt neuveriteľne baví, niekedy mi ploskáčik poskočí na vode aj štyrikrát. Naozaj je hlúpe ísť do starej barabizne s deravými hrncami ďaleko od mora, kde nie sú ani kamienky, ani ryby.

„Ja idem k starkej!“ zajačal som a kopol do jednej Hugovej gulôčky.

Mama ma pobožkala a povedala, aby som neplakal, lebo ocko potrebuje prázdniny najviac z celej rodiny, a že aj keď je tam, kam chce ísť, škaredo, pôjdeme tam a budeme sa tváriť, že sa nám tam páči.

„Ale, ale, ale...“ koktal ocko.

„Ja chcem hádzať žabky!“ fňukal som.

„Možno si zahádžeš na budúci rok,“ povedala mama, „ak sa ocko rozhodne zobrať nás do Skalistého zálivu.“

„Kam?“ opýtal sa ocko a zabudol zatvoriť ústa.

„Do Skalistého zálivu v Bretónsku,“ odpovedala mama. „Je to pri Atlantickom oceáne. Je tam plno rýb a hotelík hned' pri pieskovo-kamienkovej pláži.“

„Ja chcem ísť do Skalistého zálivu!“ kričal som. „Ja chcem ísť do Skalistého zálivu!“

„Ale, chrobáčik, buď rozumný,“ tíšila ma mama. „U nás rozhoduje ocko.“

Ocko si prešiel rukou po tvári a zhlboka vzdychol: „Dobre, už chápem. Ako sa volá ten tvoj hotelík?“

„Hotel Modrý maják, drahý,“ oznámila mama.

Ocko povedal, že teda súhlasí a hneď tam napíše, či ešte majú voľné izby.

„To netreba, drahý, je to vybavené. Máme izbu číslo dvadsaťdeväť s výhľadom na more a s kúpeľňou,“ povedala mama a poprosila ocka, nech sa chvíľu nehýbe, aby mu mohla vyskúšať dĺžku pulóvra, čo preňho pletie. V Bretónsku vraj totiž býva večer dosť chladno.

Mikulášov otec rozhodol, a tak už zostáva iba upratať celý dom, poprikryvať nábytok, zrolovať koberce, pozvesovať záclony, pobaliť sa a nezabudnúť na vajcia naturdo a banány, aby mali čo jesť cestou vo vlaku.

Cesta vlakom prebehla hladko až na to, že si mama musela vypočuť výčitky, lebo zabalila soľ na vajcia naturdo do hnedého kufra, ktorý sa viezol v batožinovom vozni.

Konečne dorazili do Skalistého zálivu, kde je hotel Modrý maják a pláž, a tak sa dovolenka môže začať...

Na pláži je fantasticky

Na pláži je super. Našiel som si kopolu kamarátov, Bartolomeja, Floriána a Emanuela, to je neskutočný somár, Félix, Ignáca, Timoteja a ešte Metoda, ktorý však nie je na dovolenke, lebo on je miestny. Hráme sa spolu, hádame sa, potom sa na seba hneváme, je to fakt skvelá zábava.

„Choď sa pohrať s kamarátmi,“ povedal mi ocko dnes ráno, „ja si trochu odpočiniem a budem sa opaľovať.“ Nato sa začal natierať olejom a spokojne sa usmieval: „Ach, keď si spomeniem na kolegov, čo zostali v práci!“

Začali sme sa s chalanmi hrať s Ignácovou loptou. „Choďte sa hrať ďalej,“ povedal ocko, keď sa donatieral olejom, a vtom,

bác! Lopta ho trafila rovno do hlavy. Nahnevane loptu odkopol a tá odletela až do vody. Fakt perfektný delový výkop!

„A je to,“ vydýchol si ocko.

Ignác odbehol a vrátil sa so svojím ockom. Ignácov ocko bol vysoký, svalnatý a vyzeral naštvane.

„To je on,“ ukazoval Ignác prstom na môjho ocka.

„Vy ste odkopli môjmu malému loptu do vody?“ opýtal sa Ignácov ocko.

„Áno, ja,“ odpovedal môj ocko, „ale predtým som tou loptou dostal šupu do hlavy.“

„Deti sú na pláži nato, aby sa vybláznili,“ povedal Ignácov ocko. „Ak sa vám to nepáči, zostaňte doma. A teraz treba po tú loptu ísť.“

„Nechaj to tak,“ radila mama ockovi, ale ocko to tak nenechal.

„Dobre, dobre,“ povedal, „idem po tú vašu slávnú loptu.“

„Správne,“ súhlasil Ignácov ocko. „Ja by som na vašom mieste išiel tiež.“

Ockovi trvalo dosť dlho, kým loptu dostihol, lebo vietor ju odohnal ďaleko do mora. Keď ju vracal Ignáčovmu ockovi, bolo na ňom vidieť, že ho to unavilo.

Potom sa obrátil k nám: „Počúvajte, deti, teraz si chcem chvíľu odpočinúť. Musíte sa hrať s loptou? Nemôžete sa zabaviť nejako inak?“

„Ako inak?“ opýtal sa Emanuel. Je to fakt neskutočný somár.

„Čo ja viem, vyhláďte si jamu do piesku, to je dobrá zábava,“ poradil nám ocko. Ten nápad sa nám pozdával, vzali sme si loptky a začali sme naberať piesok. Ocko sa chcel znova naolejovať, ale nemohol, lebo fľaštička s olejom na opaľovanie bola prázdna.